

delse af bemyndigelsesbestemmelsen kan ske efter disse retningslinier uden særskilt drøftelse med udvalget.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) lovforslaget til *vedtagelse* med de af miljøministeren stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men har dog stillet ændringsforslag nr. 2, 5, 6 og 12 og kan tiltræde de af miljøministeren under nr. 3, 4 og 11 stillede ændringsforslag. Fremskridtspartiet finder, at lovforslaget er et skoleeksempel på, at miljøvenlighed og juridisk lovgivningsarbejde nødvendigvis ikke følges ad. Lovforslaget er et løst rammelovforslag, hvor ministeren giver sig selv ca. 56 ministerbemyndigelser til at fastsætte nærmere regler på et senere tidspunkt om lovens egentlige udformning. Fremskridtspartiet mener principielt, at der ligger et problem i at udforme love indeholdende meget brede bemyndigelsesrammer for ministeren. Uagtet at der er fyldige bemærkninger, så betyder en sådan bemyndigelseslov reelt, at Folketinget gennem de mange bemyndigelser bliver holdt uden for det egentlige lovgivningsarbejde. Selv om man ser bort fra, at kemikalieloven skal skabe de nødvendige rammer for at regulere mange tusinde forskellige kemiske stoffer og blandinger, så er der andre steder i lovgivningen, hvor man ligeledes har betjent sig af generelle bemyndigelsesparagraffer. Bl.a. har man ophævet den nuværende lovs §§ 52-57. Endvidere hviler afgrænsningen af klagekredsen, dvs. de personer, organisationer og myndigheder, der i øvrigt kan påklage afgørelsen, på en bemyndigelsesparagraf. Herefter kan ministeren senere fastsætte regler eller bestemme, hvilke personer eller organisationer der i det hele taget skal have ret til at påklage en afgørelse.

På trods af dårlige erfaringer indhøstet både fra Sverige og Tyskland har ministeren fastholdt sin miljømærkeordning, uden at ministeren dog af den grund har været i stand til selv i denne enkle sammenhæng at kunne definere,

hvad ministeren ønsker med sin bemyndigelsesparagraf, idet ministeren ved skrivelse af 28. april 1989 til udvalget konkluderer, »at ministeren agter at iværksætte et udredningsarbejde med henblik på en nærmere afklaring af, hvordan og efter hvilke kriterier det særlige miljømærke kan administreres. I forbindelse hermed vil miljøministeren også vurdere, hvordan sammensætningen af det særlige nævn, som skal administrere ordningen, bør være.« Selv i så simpel en lovparagraf, som blot skal tilkendegive en miljømærkeordning og sammensætningen af et miljønævn, er ministeren kun i stand til at fremkomme med en ministerbeføjelsesparagraf. Det viser mere end noget andet, at det ikke blot er et spørgsmål om antal af kemikalier og produkter, men det er et renlivet forsøg på at holde Folketinget uden for det egentlige lovgivningsarbejde.

Fremskridtspartiet finder det yderst uheldigt, at man i ministerens lovforslag bibeholder § 30 c, hvor man på et diffust og uoplyst grundlag ønsker at gribe ind over for produktionen af stoffer, som ud fra en helhedsbetragtning på den ene side ikke i sig selv antages at give anledning til miljøskade eller sundhedsfare, men på den anden side heller ikke kan antages at være miljømæssigt ubetænkelig, jf. bemærkningerne til § 30 c på side 23 i lovforslaget.

Fremskridtspartiets store betænkeligheder skal bl.a. ses i lyset af de tiltag, som miljøministeren hidtil har foretaget sig sammenholdt med nogle af de hovsaløsninger, som er blevet besluttet på miljøområdet, f.eks. i asbestsagen.

Som eksempel nævnes i lovforslagets bemærkninger plastmaterialet PVC. Lovforslaget vil da også efter Fremskridtspartiets mening blive misbrugt til at presse en aftale igennem med plastindustrien om at nedsætte PVC-forbruget til det halve senest i 1992 fulgt op af en total afvikling over en kortere årrække. Dette understreges af ministerens udtalelser til Ugebladet Ingeniøren nr. 12 af 24. marts 1989, hvor ministeren bl.a. udtaler: »Alternativet er et principielt forbud mod PVC fra 1993, hvis ikke branchen accepterer planen senest til oktober 1990.« Disse planer vedrørende PVC skal sammenholdes med udtalelser fra ministeren i sam-